

най-вече в съзнанието ѝ, от оня ден прекаран на скалите: както се разцъфтява червената и благоуханна роза, която е достатъчна, за да изпълни със сияние една пуста градинка.

Все пак тялото на Антонино не съществуваше за нея, нито най-далечното желание за една негова целувка дори инстинктивно не трепваше в кръвта ѝ. От него тя познаваше само очертанието му, едно почти небесносиньо очертание, защото той се обличаше почти винаги в светлосини цветове — почти разтопено в прозрачността на далечината, от която ѝ се струваше че се появява, когато фигурата му наистина изникваше от дъното на пустата улица.

Той трябваше ще не ще да минава през тази улица, за да слезе от дома си към центъра на града: тя знаеше това и го очакваше на прозореца, но щом фигурата му се появяваше, тя се скриваше.

Обаче този път тя го видя в различна светлина, върху някакъв фантастичен фон. Тя бе отишла със сестра си Пина на гости у едни свои приятелки, братовчедки на Антонино. Слугинята ги бе завела, като ги беше поверила на госпожа Лучия, обещавайки, че ще се върне да ги вземе вечерта. Това е твърде малко, но за Козима е цял празник да може да подиша въздуха на Антониновия двор и лозе. Както вече казахме, къщите на четирите семейства бяха обърнати с лице към този голям, просторен двор, добре настлан с плочи, с гранитни пейки до оградата и край портите. Къщата на госпожа Лучия е само на един етаж, но стаите са удобни, те имат дори салон, с кръгла масичка по средата, и диван, чието облегало е покрито с дантела. Момичетата седат вътре и почват да чуруликат: както приятелката на Козима, така и приятелката на Пина, на еднаква възраст като тях, са дребнички, мургави, интелигентни, с дълъг език. Като свършат да злословят за общите познати, те почват взаимно да се жият, с вродена злина и присмехулство. Двете момичета М. са добре облечени, понеже баща им е чиновник в съда и има сестра в Сасари, гдето често девойките прекарват по няколко седмици и се учат на градски